

ligvis sat sig ind i det og stemt for Finansloven, og har derefter for 3die Gang godkendt, at den Gæld eksisterer. Endelig er Tillægsbevillingsloven for i Aar vedtagen, og paa Tillægsbevillingsloven er opført til Indtægt for Statskassen, altsaa for Kassebeholdningen, samtlige 9,6 Mill. Kr., som fandtes i Statsbanernes Reserve-Pensionsfond, derunder ogsaa de 5,6 Mill. Kr.s Gæld. Den Lov har det ærede Medlem ogsaa stemt for, og derfor har det ærede Medlem for 4de Gang stemt for, at den Gæld skal vedblive at eksistere. Nu er Sagen for 5te Gang til Behandling her i dette Ting, og nu endelig 5te Gang siger det ærede Medlem, at den Gæld, for hvis Eksistens han har stemt 4 Gange, eksisterer ikke mere, den er udslettet. Det er ganske vist noget af det vidunderligste, jeg har været med til i dansk Politik. Men man skal jo opleve meget, og det forbavser mig ikke, at det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) føler sig saa tiltalt af den Politik, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds er Ordfører for, at han halvvejs slaar Følge.

Birck: Den højtærede Minister har Ret i, at han skal høre megen Politik, inden Ørene gaa af ham, og jeg tror, den højtærede Finansminister kommer til at høre mere endnu. Men jeg maa tilstaa, at hele den Misforstaaelse, den ærede Minister baade i dette og i det andet Ting har kørt saa stærkt paa, for at anvende det mod mine ærede Venner deroppe, er, at jeg ganske vist i sin Tid er gaaet ud fra, at der i Reserve-Pensionsfonden kun laa Obligationer, man havde opkøbt, og at jeg ikke var klar over det Forhold, at Reserve-Pensionsfonden kun indeholdt eller væsentlig kun indeholdt en Fordring paa Statskassen. Men naar jeg altsaa, som sagt, har set fejl der — en Fejl, som synes at være delt af Flertallet i dette høje Ting — ville de Herrer forstaa, at naar Landstinget og mine ærede Partifæller deroppe oplyse mig om noget bedre og rigtigere, erkender jeg min Fejl. Deri er der en Forskel mellem den ærede Minister og mig: jeg bøjer mig for Landstingets Argumenter, medens han aldrig bøjer sig for dets Argumenter, men kun for dets Magt.

Den højtærede Minister siger, at hele Lovforslaget er en Konvertering. Enhver ved, at det er for saa vidt noget Humbug at tale om Konvertering i denne Sammenhæng, fordi det, om Statskassens Gæld til

sig selv, min højre Lommes Gæld til min venstre, staaer til 5 eller til $3\frac{1}{2}$ pCt.s Rente, er for saa vidt ligeegyldigt. Men den ærede Minister har Ret i, at jeg burde have overbevist mig om, at Forslaget ikke var en Formalisme, og at Finansministeren heller ikke var saa stor en Formalist, at han skulde forelægge et Lovforslag udelukkende for at forandre sin Gæld til sig selv fra 5 til $3\frac{1}{2}$ pCt.s Rente; der maatte være noget under. Jeg vil tilstaa, at jeg, da der var en halv Snes finansielle Lovforslag, der kom kørende gennem Tinget, troede, at dette Forslag blot var formelt, saa at jeg ikke havde den Opmærksomhed for det, som jeg burde. Men nu have vi jo set, at Ministerens Forslag ikke var en Formalisme, men at der i Virkeligheden var den Realitet i det, at Ministeren vilde have Kassebeholdningen forøget med 5 Mill. Kr. Det er det, mine Partifæller i dette og i det andet Ting have modsat sig og modsat sig med Rette, og her viser sig atter — jeg maa have Lov til at drage en politisk Lære deraf, den højtærede Minister talte saaledes, at jeg maa have Lov dertil — hele den Maade, hvorpaa vi gennemjage Forslagene her i Folketinget, hele den Arbejdsplan, for hvilken den ærede Finansminister er i højeste Grad ansvarlig. Vi have faaet en hel Masse Love paa en Gang, navnlig Love, som høre under samme Ressort, saaledes at vi, der have med de finansielle Sager at gøre, i mange Retninger ere blevne overbebyrdede. Jeg tror, de Herrer ville forstaa, at det er ikke alene dette Forslag, men en Masse andre Forslag, ved hvilke langt vigtigere Sager end en Posteringssag staa paa Spil, hvor vi have jaget Forslagene gennem Tinget, uden at de fleste Medlemmer, som have stemt for Forslagene, i Virkeligheden have været fuldt ud klare over, hvad de stemte for. Jeg siger derfor, at Landstinget har gjort en god Gerning, baade overfor dette og mange andre Forslag — jeg nævner saaledes Nationalbanken — ved at underkaste dem en nøje Revision, der maa hævdes som Landstingets Privilegium, og denne Sag viser jo, hvor nødvendigt det Privilegium er, at Landstinget har Tid til at gennemgaa de Forslag, vi sende derop, en Tid, som det ærede Ministerium Gang paa Gang har søgt at nægte det. Jeg vil som min egen Overbevisning sige, at jeg ikke er enig med Landstinget om alting, men der er en Ting, jeg altid beundrer hos dette Ting, nemlig dets Evne, Villie og Dygtighed til at arbejde sig igennem Sagerne. Det er noget, som vi